

Ἡ παρατήρησις τῶν μετωπιαίων γραμμῶν δύναται τῷ ὄντι νὰ μᾶς ἀγάγῃ εἰς ἀβίβαια συμπεράσματα ὡς πρὸς τὰς ἐξελίξεις αἰτίνας ἐνοχάραξαν αὐτάς, ἀλλ' ἡμεῖς ἐνταῦθα ἀναφέρομεν τοὺς κυριωτέρους τῆς μετωσκοπίας κανόνας χάριν περιεργείας μᾶλλον ἢ ἐπιστημονικῆς ὠφελείας.

Αἱ πλάγαι τοῦ μετώπου ρυτίδες, ἐὰν ὡς παραλλήλοι, δηλοῦσι κεφαλὴν ἀσθενῆ καὶ πνεῦμα ὑποπτον.

Ἄν δὲ αἱ παράλληλοι αὗται γραμμαὶ ὡς σχεδὸν εὐθείαι, ὀμαλαὶ καὶ ἀβαθεῖς, ὑπόσχονται κρίσιν, σοφίαν, τιμιότητα καὶ πνεῦμα εὐθὺ.

Μέτωπον κατερρυτιδωμένον εἰς τὸ ἀνώτερον ἡμῶν καὶ ἐστερημένον ρυτίδων εἰς κατώτερον ἡμῶν, δεικνύει ἠλιθιότητα.

Αἱ ρυτίδες ἐγχαράσσονται συνήθως προχωρούσας τῆς ἡλικίας· πρὶν ὅμως φανῶσιν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ τοῦ μετώπου διαπλάσει, καὶ συχνάκις ὁ κόπος καταδεικνύει αὐτάς καὶ κατὰ τὴν τρυφιωτέραν ἡλικίαν.

ὑπάρχουσιν ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐπτὰ ρυτίδες ἢ γραμμαὶ ἀρχικαί, διατρέχουσαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μετρί τοῦ ἑτέρου κροτάφου.

Ὁ πλανήτης Κρόνος προΐσταται τῆς πρώτης, τῆς ὑψηλοτέρας· ὁ Ζεὺς τῆς δευτέρας, ὁ Ἄρης τῆς τρίτης, ὁ Ἥλιος τῆς τετάρτης, ἡ Ἀφροδίτη τῆς πέμπτης, ὁ Ἑρμῆς τῆς ἕκτης καὶ ἡ Σελήνη τῆς ἑβδόμης, τῆς τελευταίας, τῆς καὶ χαμηλοτέρας καὶ πλησιεστέρας τῶν ὀφρύων.

Ἐὰν αἱ γραμμαὶ αὗται ὡς μικραὶ, σχολικαὶ καὶ ἀβαθεῖς ἐγκεχαραγμέναι, ἐμφαίνουσιν ἄνθρωπον ἀσθενῆ καὶ βραχύζωνον.

Ἐὰν δὲ ὡς διακεκριμέναι, τεθλασμέναι καὶ ἀνόμοιοι, προαναγγέλουσι νότους, θλίψεις καὶ συμφοράς.

Καὶ ἂν μὲν ἦναι ἐξίσου εὐδιάκριτοι, διαθειμέναι χαριέντως, ἢ πολὺ ἐμφαντικαί, δηλοῦσιν εὐθύτητα πνεύματος, καλλίστην σωματικὴν διάπλασιν, μακροβιότητα καὶ εὐδαιμονίαν. Σημειωτέον ὅμως ὅτι, ἐπὶ ἄνθρώπου τοῦ ὁποίου τὸ μέτωπον εἶναι ἐγκεχαραγμένον ἀπὸ βλαβείας ρυτίδας ἕνεκα κόπου ἢ δυστυχημάτων, δὲν δύναται ἐκ τούτου τοῦ σημείου νὰ ἐξαχθῶσιν αἱ αὐταὶ συνέπειαι, ἐπεὶ δὲ τότε αἱ γραμμαὶ αὗται οὗσαι παραθλασμέναι, δὲν δεικνύουσιν ἄλλο ἢ γενναϊότητα καὶ εὐστάθειαν.

Ὅταν ἡ γραμμὴ τοῦ Κρόνου ἐλλείπῃ ἀπὸ τινος, ἂς περιμένη ὁ τοιοῦτος δυστυχίας προελευσομένης ἐκ τῆς ἀνοησίας του.

Ἐὰν δὲ θλάται αὐτὴ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μετώπου, προμηνύει βίον τετραγυμένον.

Ἐὰν δὲ καθαρῶς διακρίνηται, δηλοῖ μνημονικὸν ἐξαιτίον, ὑπομονὴν συνετήν, ἐπαγωγὸν εὐτυχίας καὶ πλούτου.

Ὅποῦν ἡ ρυτίς τοῦ Διὸς ἦναι τεθλασμένη, ἀπειλεῖ τὸν ἔχοντα ταύτην ὡς πράξοντα μεγάλας ἀσωτίας.

Ἄν δὲ ἐλλείπῃ ἐντελῶς, σημαίνει πνεῦμα ἀσθενές, ἀσυνεπές καὶ περιορισμένον.

Ἐὰν ἐξ ἐναντίας ἦναι εὐδιάκριτος, ὑπόσχεται τιμὰς καὶ πλοῦτον, ὃν θέλει προσκτήσῃ ὁ κάτοχος αὐτῆς διὰ τῶν ἐμφρόνων αὐτοῦ πράξεων καὶ τῆς εὐθείας κρίσεως κατὰ τὴν συμπεριφορὰν του.

Ἡ γραμμὴ τοῦ Ἄρειος, τεθλασμένη οὕτως, ὑποφαίνει χαρακτηριστὰ εὐμετάβλητον.

Μὴ φαινομένη δὲ ποτῶς, δεικνύει ἄνθρωπον πρᾶον, δειλὸν καὶ μετρίφρονα· ἐὰν δὲ καλῶς διακρίνηται, σημαίνει αὐθάθειαν, θυμὸν καὶ παραφορὰν.

Ἡ γραμμὴ τοῦ Ἥλιου, ἐντελῶς ἐλείπουσα, δηλοῖ φιλαργυρίαν.

Τεθλασμένη καὶ ἄνισος οὕτως, προδίδει σοβαρὸν εὐεργέτην, ὅτε μὲν ψυχρὸν καὶ φιλαργυρον, ὅτε δὲ χαριέντα καὶ μεγαλόδωρον.

Εὐδιάκριτος οὕτως, δεικνύει μετρίφροσύνην, φιλοφροσύνην, εὐζωίαν, κλίσην πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν εὐποιίαν.

Ἡ ρυτίς τῆς Ἀφροδίτης ἰδιαζόμενος μᾶς ἐνδειφαίνει, διότι ἔχει ἐπ' ἑρῶν εἰς τὰ ἦθη.

Ἡ γραμμὴ αὐτῆς οὐδέποτε ἐφάνη ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Νεύτωνος.

Ἡ ρυτίς τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκφαινομένη καλῶς, δηλοῖ φαντασίαν ἀρίστην, εἰστρον ποιητικόν, προτέρημα ἐγγλωττίας καὶ τὴν ζηλωτὴν τέχνην τοῦ δημιουργεῖν μετ' ἀποτελεσματικῶς.

Τεθλασμένη οὕτως ἡ γραμμὴ αὐτῆς, προδίδει ἄνθρωπον κοινὸν, ἔχοντα μὲν τὸ ἐν ταῖς συναστροφαῖς ἀπαιτούμενον πνεῦμα καὶ ὕψος κοινωνικόν, μὴ παρέχοντα ὅμως ἐλπίδας τῆς ἐπὲρ τὴν κοινὴν ταύτην σφαιρὰν ἀνυψώσεώς του.

Ἡ ρυτίς τῆς Σελήνης, ἣτις εἶναι ἡ τελευταία καὶ ἡ εἰς τὰς ὀφρῦς πλησιεστέρα, δηλοῖ, καθαρῶς ἐκφαινομένη, κρᾶσιν μελαγχολικὴν καὶ διάθεσιν ψυχρὰν.

Ἄνισος δὲ καὶ τεθλασμένη, ὑπόσχεται στιγμὰς εὐθυμίας ἀναμίκτους μετὰ θλίψεων.

Ἐὰν ἡ ρυτίς αὕτη ἐλλείπῃ ἐντελῶς, εἶναι εὐάρεστον σημεῖον ἀνθρώπου εὐθύμου, φίλου τῶν διασκεδάσεων, διαχέοντος παντοῦ τὴν εὐθυμίαν, τὰ παίγνια καὶ τὰς τέρψεις, ἂς ὑπεραγαπᾷ.

Σταυρὸς ἐπὶ τῆς ρυτίδος τοῦ Ἑρμοῦ δηλοῖ ὅτι ὁ φέρων αὐτὸν θέλει ἀφιερῶθαι εἰς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ ὅτι θέλει δημοσιεύσει οὐγγράμμα δι' ὃ θέλει φυλακισθῆ, ἐὰν δὲ τῷ συμβῇ τι χειρότερον.

Ὁ Lenglet Dufresnoy, ὁ τοσάκις ἐπιστρεφθεὶς τὴν Βασιλίαν, εἶχε τὸν σταυρὸν τοῦτον εὐκρινέστατα διακεκριμένον.

Ἄνθρωπος ἐπὶ τοῦ μετώπου δύο παραλλήλους γραμμάς ἀλλὰ καθέτους, ἔστω βεβαίος ὅτι θέλει νομ-φουθῆ δις· τρίς δὲ, ἐὰν αἱ γραμμαὶ αὗται ὡς τρεῖς τετραγυῖαι δὲ, ἐὰν ὡς τέσσαρες, καὶ οὕτως καθιεθῆς.

Ὁ οὐρανὸς οὗτος ἰσχύει ἀπαρραλλάτως καὶ διὰ τὴν νεάνιδα τὴν φέρουσαν τὰς γραμμάς ταύτας ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἔστωσαν αὗται καὶ κατὰ τὸ ἡμῶν δρατὰι.

Ἐπιτὰ δὲ θέλει λάβει ἄνδρας, ἐὰν τὸ μέτωπον φέρῃ ἐπτὰ γραμμάς παραλλήλους καὶ καθέτους.

Τὸ σχῆμα τοῦ C ἄνωθεν τοῦ μετώπου ὑπάρχοντος δηλοῖ μνήμην τεραστίαν.

Τὸ σημεῖον τοῦτο ἦν πρόδηλον ἐπὶ τοῦ μετώπου νέου τινὸς Κόρσου, περὶ οὗ λέγει ὁ Muret, ὅτι ἦδ' ἐνόησε νὰ ἐντυπώσῃ εἰς τὴν μνήμην του ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ καὶ ν' ἀποστηθίσῃ μετὰ μεγίστης εὐκολίας δεκακτὴ